Dosarul nr. 1-55/2025
PIGD. NR. 1-25020163-51-1-14022025

S E N T I N Ţ A
în numele Legii

18 martie 2026 mun. Ungheni

Judecătoria Ungheni, instanţa în componența:

Preşedintele ședinței, judecător	Triboi Petru
Grefier:	Mamaliga Ana
cu participarea:	
Procurorului	Grițunic Marcel, Diaconu Teodor, Primac Lucian, Prutean Tatiana
Apărătorului în interesele părții vătămate,	Guțanu Doina
Apărătorului în interesele inculpatului,	Marian Ion

a examinat în şedinţă de judecată închisă, în procedura generală, cauza penală de învinuire a lui:

Marian Gheorghe Dionisie, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în *****, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, neangajat în câmpul muncii, nesupus militar, celibatar, fără persoane la întreținere, studii medii incomplete, fără grad de dizabilitate, fără titluri speciale, grade de calificare şi distincţii de stat, posedă limba română, în această cauză nu a fost în stare de reținere sau de arest, anterior judecat, antecedente penale stinse, -

în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal (în vigoare la data comiterii faptei).

Termenul de examinare a cauzei 17 februarie 2025 - 18 martie 2026.

Procedura de citare legală a fost respectată.

Acuzatorul de stat în persoana procurorului din cadrul Procuraturii Ungheni, Oficiul Nisporeni, Grițunic Marcel, a solicitat a emite o sentință de condamnare și a-1 recunoaște vinovat pe Marian Gheorghe de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal, a-i stabili o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În temeiul art. 90^1 Cod penal, executarea pedepsei aplicate lui Marian Gheorghe a suspenda parțial, urmând ca acesta să execute prima parte a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani a suspenda și a-i stabili o perioadă de probațiune pe un termen de 2 ani. A aplica în privința inculpatului Marian Gheorghe măsura preventivă sub formă de obligarea de a nu părăsi localitatea, până la intrarea sentinței în vigoare. A încasa din contul inculpatului Marian Gheorghe cheltuielile judiciare suportate în cadrul urmăririi penale în sumă de 1026 lei.

Avocatul Guțanu Doina, apărător în interesele părții vătămate, a solicitat condamnarea inculpatului Marian Gheorghe la pedeapsa închisorii, orientată în mod corespunzător gravității faptei și circumstanțelor concrete ale cauzei.

Avocatul Marian Ion, apărător în interesele inculpatului, a solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare în privința lui Marian Gheorghe, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii sau nu a fost dovedită participarea inculpatului la săvârșirea acesteia.

Verificând materialele dosarului, ascultând părţile la proces, instanţa de judecată,-

A C O N S T A T A T:

Marian Gheorghe se învinuiește că, în perioada lunii august 2024, aflându-se în domiciliul și locuința lui ***** Grigore, situat în *****, acționând intenționat, cunoscând cu certitudine că *****, a.n. *****, este minoră, a manifestat în mod repetat un comportament verbal și non-verbal indecent față de aceasta, a atins-o în locuri intime, a sărutat-o în regiunea gâtului, provocându-i o echimoză, fapt pentru care a creat o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare și insultătoare pentru victimă.

Prin acțiunile sale intenționate, exprimate prin pretinderea unui act sexual sau unei alte acțiuni cu caracter sexual prin comportamentul fizic, verbal sau nonverbal, dacă prin aceasta se creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare pentru victimă, săvârșită prin amenințare, cu condiția că fapta nu întrunește elementele violului sau ale acțiunilor cu caracter sexual neconsimțite, acțiuni comise asupra unui minor, Marian Gheorghe a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal - *hărțuirea sexuală*.

Inculpatul Marian Gheorghe, fiind audiat în ședința de judecată, a declarat că în vara anului 2024, a mușcat-o pe gât pe *****, familia exactă nu o știe. Susține că el a mușcat-o din joacă, apoi ea pe dânsul l-a mușcat. Explică că, el se cunoștea cu mama fetei, *****. A mușcat-o în casă, la domiciliu lui *****. Precizează că, ***** are *****. Cu ***** se cunosc de multă vreme, aproximativ de 3 ani. La ei acasă se ducea o dată pe săptămână. La întrebarea avocatului Marian Ion, explică că el cunoscând ce a pățit cu tatăl ei, nu a îndrăznit să o atingă. Nu este drept ce a declarat fata, el nu a atins-o. La întrebarea președintelui ședinței, comunică că el nu a fost îndreptat spre examinare la medicul legist, deoarece avea și el o mușcătură. După ce l-a mușcat ea, el a mușcat-o înapoi. Nu își aduce aminte exact dacă a îmbrățișat-o. La întrebarea procurorului, relatează că a înnoptat la ei acasă, venea după muncă o dată pe săptămână. La acel moment era despărțit de fosta soție. Casa lui ***** avea 3 camere, copiii au camera lor separat. Când a mușcat-o pe ***** *****, era în camera moșului ei. Fratele mamei lui ***** pe nume Vitalie era la muncă împreună cu *****. Joaca a început în momentul când era în holul casei, apoi în cameră a mușcat-o. ***** ***** era în grija sa când mama ei era la muncă. Nu cunoaște din ce motiv ***** ***** a scris plângere pe dânsul. La întrebarea președintelui ședinței, explică că în momentul când a venit asistenta medicală, el dormea în camera copiilor. Dar dimineața s-a trezit deoarece dormea afară pe coridor. Ulterior el s-a dus în camera copiilor, pe fete le-a pus să facă curat, ***** fiind fata cea mai mare. Apoi el a adormit. La întrebarea avocatului Marian Ion, comunică că când a avut loc joaca și a mușcat-o pe *****, fata cea mai mică nu era prezentă. La întrebarea președintelui ședinței, susține că din momentul mușcăturii până a venit asistenta socială au trecut 2-3 zile. Până a veni asistenta medicală, i-a comunicat lui ***** despre mușcătură.

În conformitate cu art. 369 alin. (1) Cod de procedură penală, audierea părţii vătămate, inclusiv audierea prin intermediul videoconferinţei, se efectuează în conformitate cu dispoziţiile ce se referă la audierea martorilor şi care se aplică în mod corespunzător. Victima sau, după caz, partea vătămată, la cererea acesteia sau la demersul procurorului, poate fi audiată în lipsa inculpatului, asigurându-i ultimului posibilitatea de a lua cunoştinţă de declaraţii şi de a pune întrebări persoanei audiate.

Potrivit art. 371 alin. (1) pct. 2), (1^1) Cod de procedură penală, citirea în şedinţa de judecată a declaraţiilor martorului depuse în cursul urmăririi penale, precum şi reproducerea înregistrărilor audio şi video ale acestora, pot avea loc, la cererea părţilor, în cazul când martorul lipseşte în şedinţă şi absenţa lui este justificată fie prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanţă, fie prin motive de imposibilitate de a asigura securitatea lui, cu condiţia că audierea martorului a fost efectuată cu confruntarea dintre acest martor şi bănuit, învinuit sau martorul a fost audiat în conformitate cu art. 109 și 110. În cazul în care martorul minor a dat declaraţii în conformitate cu prevederile art. 110^1, citirea acestor declaraţii şi reproducerea înregistrării audio/video a acestora vor înlocui audierea personală a minorului pentru a reduce o posibilă traumare a acestuia, cu excepţia cazurilor în care, reieşind din circumstanţele cauzei, instanţa de judecată consideră că minorul trebuie să dea declaraţii în şedinţa de judecată. Audierea repetată a minorului trebuie evitată în măsura în care acest lucru este posibil.

Respectiv, având în vedere că partea vătămată minoră ***** *****, a fost audiată în condițiile prevăzute de art. 110^1 Cod de procedură penală, instanța de judecată va pune la baza sentinței declarațiile acesteia date la faza de urmărire penală și care au fost date citirii de către acuzator în cadrul cercetării judecătorești.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 11.11.2024, partea vătămată minoră ***** ***** a declarat că se numește ***** *****, are *****, este născută în data de *****. Este în clasa a *****. Locuiește în *****, împreună cu mama și frații săi, *****. În familie au relații bune. Pe Marian Gheorghe, mama i l-a prezentat, el este prieten cu mama sa și cu fratele mamei sale, care locuiește cu ei în aceeași ogradă. Știe că el are 40 ani. Marian Gheorghe venea o dată pe săptămână la fratele mamei sale. Nu își amintește exact ziua, dar era în anul 2024 vara, ea făcea curățenie prin casă, acasă era cu sora și fratele său și cu Marian. Mama sa cu fratele mamei erau plecați la muncă, atunci când ea făcea curățenie Marian nu o lăsa în pace, a împins-o pe pat, a încercat să o sărute, iar ea a refuzat, apoi a atins-o la sâni, ea îi repeta întruna să o lase în pace, la care el a sărutat-o pe gât și i-a făcut o echimoză. A reușit să scape de el și a fugit la bucătărie, apoi a venit asistenta medicală ca să verifice dacă este ordine în casă. Asistenta medicală a văzut ce are pe gât ***** ***** și crede că aceasta a sunat la poliție. Ea i-a povestit totul mamei sale, iar mama a vorbit cu Marian. Gheorghe Marian anterior a mai atins-o la fese și i-a spus că nu se lăsa până nu o va strica și că abia așteaptă să împlinească 18 ani ca să fie doar al lui. Ea a înțeles că vrea să se culce cu ea, că vrea să întrețină relații sexuale cu ea. Marian Gheorghe cunoștea ce vârstă are ea, deoarece mama sa a discutat cu el și i-a spus că este mică. Atunci mama sa a vorbit cu el pentru a o lăsa în pace. După acel incident nu s-a mai văzut cu Marian Gheorghe. El nu a amenințat-o sau lovit-o. Nu s-a apropiat nimeni de ea ca să îi ceară să nu spună adevărul. Când a spus că a reușit să scape de Marian Gheorghe, a avut în vedere că Marian Gheorghe de câte ori venea la ei, nu o lăsa în pace, o apuca de mână, încerca să o atingă în zona sânilor, el când venea la ea acasă, aceasta ieșea la plimbare în parc. Incidentul dat când Marian Gheorghe i-a provocat echimoza a avut loc dimineață, mama sa cu fratele ei erau plecați la muncă, iar Marian a dormit la ei. A sunat-o mama sa și i-a spus să îi spună lui Marian că a sunat șeful lui de la lucru și să meargă la muncă. Marian Gheorghe era îmbrăcat, nu s-a dezbrăcat niciodată în fața ei. Nu s-a întâmplat vreodată să îi ceară poze indecente sau să îi trimită el poze sau filmulețe indecente [...]. (f.d. 28-29).

Martorul acuzării *****, fiind audiată în ședința de judecată, a declarat că pe Marian Gheorghe îl cunoaște, este un prieten de al fratelui ei, nu au locuit în concubinaj. ***** ***** este fiica ei. În perioada 19-25 august anul 2024, era în câmp la strâns prune. Când a venit seara acasă, fata ei pe nume ***** *****, i-a povestit ce s-a întâmplat cu Marian Gheorghe. Aceasta

i-a comunicat că Marian Gheorghe i-a făcut pe gât o echimoză, acesta s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe gât, iar după aceea i-a pus mâna la piept. În acea perioadă fiica sa avea împliniți *****. După cele întâmplate, la ei acasă a venit sora medicală împreună cu asistenta socială. Atunci l-au prins pe Marin Gheorghe în casă la dânsa, acasă era doar fata ei. Atunci sora medicală a plecat direct la poliție. A doua zi a venit polițistul de sector și i-a chemat la poliție, acolo a fost prezentă și sora medicală pe nume Alina Maior. La întrebarea procurorului, relatează că ea personal a văzut când Marian Gheorghe a încercat să o atingă pe sâni pe fiica ei, el încerca acest lucru de fiecare dată când venea la fratele ei în ospeție. Marian Gheorghe personal i-a spus că până nu se va culca cu fiica ei, el nu se va lăsa. De fiecare dată când o atingea pe fiica sa, acest lucru se întâmpla la dânsa acasă în prezența ei. Anterior ea locuia împreună cu fratele ei, el venea la el în ospeție. Susține că fiica sa a fost afectată psihologic, are stări de frică, merge și la psiholog. Ea i-a comunicat că a fost atinsă de Marian Gheorghe, ea mereu îi comunica lui să nu pună mâna pe ea. După ce a venit asistenta socială, ea a scris plângere la poliție. La întrebarea președintelui ședinței, relatează că alte rapoarte între fiica ei și Marian Gheorghe nu au avut loc. Explică că a întrebat-o pe fiica sa și aceasta i-a spus că nu. La întrebarea avocatului Marian Ion, susține că incidente de genul dat, fiica sa le-a avut cu tatăl său biologic pe nume ***** Anatol.

Martorul acuzării Popescu Alina, fiind audiată în ședința de judecată, a declarat că activează în calitate de asistent medical la oficiul medicului de familie din s. Vărzărești. Pe Marian Gheorghe îl cunoaște, dar nu sunt rude. La întrebarea procurorului, explică că cu familia ***** se află în relație ca și pacienți. Din anul 2011, activează ca asistent medical la oficiul medicului de familie din s. Vărzărești. În anul 2024, s-a deplasat cu echipa multidisciplinară la domiciliul lui *****, locuitoare a *****. În timp ce a intrat la domiciliul, ***** ***** era într-o odaie cu Marian Gheorghe, era în jurul orei 14:00. Marian Gheorghe dormea, iar când ***** ***** i-a observat, ea a devenit agitată, l-a trezit pe Marian Gheorghe. La întrebarea lor cine este Marian Gheorghe, aceasta a spus că el este o rudă. L-au întrebat împreună cu asistenta socială ce caută acolo, el a spus că e în vizită pe 1-2 zile, iar până seara urma să plece. Precizează că, ei au fost anunțați de către vecinii lui ***** precum că la domiciliul lor sunt persoane necunoscute la domiciliu, iar vecinii aveau frică ca să nu se întâmple ceva cu copiii. Posibil era anunțată și poliția în acel moment. După aceasta i-a comunicat lui ***** ***** să se apropie la oficiul medical pentru a discuta problema, iar în următoarele zile s-a apropiat doar fata fără mamă, iar ele au întrebat-o ce s-a întâmplat și care era motivul că s-a agitat când au intrat în casă. Aceasta a comunicat că a avut pe gât o mușcătură care era făcută de către Marian Gheorghe, iar ele au întrebat-o din ce motiv i-a fost făcută acea mușcătură. Aceasta a comunicat că a fost din joacă. Adaugă că, au întrebat-o dacă a fost atinsă în alte părți ale corpului, iar ea le-a zis că nu a fost atinsă. Împreună cu medicul de familie au decis să o redirecționeze pe ***** ***** la o consultație a unui psiholog. Când comunicau cu fata, aceasta era agitată, era sinceră în vorbe. Ele ajungând cu ***** ***** la un numitor comun, aceasta și-a exprimat acordul pentru a o consulta și un psiholog. Din comportamentul fetei, se simțea că ea avea o senzație de rușine dar nu de frică, ea era deranjată de faptul că mama aduce concubinii în casă. Mușcătura pe gât era vizibilă, ele au văzut-o și au examinat-o împreună cu medicul. Alte vătămări pe corp minora nu avea. Au întocmit fișa de sesizare din motiv că mama a mai avut în urmă o problemă cu tatăl ***** Anatol, iar ele au decis că este o problemă, mama părăsea domiciliul și lăsa copiii fără supraveghere. Adaugă că, ***** ***** i-a comunicat că Marian Gheorghe i-a pus mâna pe sâni și pe alte părți ale corpului. Din spusele ei, cele întâmplate au avut loc o singură dată.

Întru susținerea învinuirii, acuzatorul de stat a prezentat următoarele probe materiale (documente, acțiuni procesuale), care în viziunea procurorului ar confirma vinovăția inculpatului Marian Gheorghe în comiterea infracțiunii imputate și care în ședința de judecată au fost supuse cercetării, și anume:

Procesul-verbal de consemnare a denunțului despre săvârșirea infracțiunii din 29.08.2024, potrivit căruia la 29.08.2024 denunțătorul ***** Grigorie a solicitat să se ia măsuri conform legii în vigoare cu Marian Gheorghe, locuitor al *****, care la începutul lunii august 2024, data exactă nu o cunoaște, în timp ce se afla la domiciliul său din *****, dorind să-și satisfacă poftele sexuale, fără consimțământul fiicei sale minore ***** *****, a.n. *****, i-a atins sânii și a lovit-o cu palma în regiunea feselor, după care tot el, în perioada de 19 august - 25 august 2024, aflându-se la domiciliul sus menționat, a sărutat-o în regiunea gâtului pe fiica sa minoră ***** *****, provocându-i o echimoză (f.d. 5);

Procesul-verbal de cercetare la fața locului cu planșele foto anexate, unde obiectul cercetării îl constituie domiciliul ***** ***** situat în *****. Intrarea în gospodărie se efectuează pe o poartă din metal de culoare verde care este larg deschisă spre interiorul ogrăzii. Din poartă spre ogradă se află mai multe lemne. La intrarea în ogradă, în partea dreaptă se află lemnele, iar mai la deal de ele se află o casă cu un singur nivel, tip bătrânească. La distanța de 13 metri se află casa de locuit cu un singur nivel, acoperită cu foi de ardezie. Intrarea se efectuează pe scara cu 5 trepte din beton, pe alături fiind fixată balustrada din fier. În dreapta se află ușa din lemn ce face acces spre intrarea în casă. La intrare se află coridor unde se află un pat, o tumbă, un fotoliu și două scaune. În partea dreaptă se află ușa cu accesul spre dormitor unde se află un pat, dulap, o masă pe care se află un TV și niște scânduri. În partea stângă a coridorului de află ușa ce face accesul spre un alt dormitor unde nu dispune de lumina becului. Vizual se observă în dreapta un pat, o tumbă și acces liber spre bucătărie ce nu are importanță pentru prezentul proces. Cercetarea s-a efectuat pe timp de zi, la lumină naturală (f.d. 7-8, 9-10).

Fiind respectat principiul egalității armelor, alături de principiul contradictorialității și cel al nemijlocirii administrării probelor în materia respectării drepturilor fundamentale ale omului, la speță, se atestă că inculpatul și/sau apărarea sa nu au înaintat probe întru susținerea poziției sale de achitare.

Aprecierea instanței.

Conform art. 384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Potrivit art. 389 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată şi nu poate fi bazată pe presupuneri.

În conformitate cu art. 27 Cod de procedură penală, judecătorul şi persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria lor convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Nici o probă nu are putere probantă dinainte stabilită.

Potrivit practicii judiciare „cu privire la sentința judiciară”, se relevă că instanţele judecătoreşti vor ţine cont de faptul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate şi apreciate în modul corespunzător.

Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

Tot aici se reține că, conform art. 8 alin. (2) Cod procedură penală, nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, iar alin. (3) stipulează că: concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea unei infracțiuni nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea inculpatului.

În acest sens instanța notează că, vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției, sarcina probațiunii fiind pusă pe seama acuzării. Legea procesual penală stabilește că răsturnarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei în comiterea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Mai mult ca atât, potrivit art. 24 Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind învestite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.

Conform art. 99 Cod de procedură penală, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză. Probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță.

Potrivit articolului 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

În conformitate cu art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată. Instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe cercetate, la care au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

În conformitate cu art. 51 alin. (1) Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În sensul precizării componenţei de infracţiune, legiuitorul a statuat la art. 52 Cod penal că, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Conform art. 113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Analizând materialele dosarului penal şi apreciindu-le în cumul cu probele dosarului cercetate în ședința de judecată, faptele inculpatului Marian Gheorghe constau în *hărţuirea sexuală*, adică pretinderea unui act sexual sau unei alte acțiuni cu caracter sexual prin comportamentul fizic, verbal sau nonverbal, dacă prin aceasta se creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare pentru victimă, săvârşită prin amenințare, cu condiţia că fapta nu întruneşte elementele violului sau ale acţiunilor cu caracter sexual neconsimţite, acțiuni comise asupra unui minor.

În prezenta cauză, fapta prejudiciabilă săvârșită de Marian Gheorghe constă în aceea că, în perioada lunii august 2024, aflându-se în domiciliul și locuința lui ***** Grigore, situat în *****, acționând intenționat, cunoscând cu certitudine că *****, a.n. *****, este minoră, a manifestat în mod repetat un comportament verbal și non-verbal indecent față de aceasta, a atins-o în locuri intime, a sărutat-o în regiunea gâtului, provocându-i o echimoză, fapt pentru care a creat o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare și insultătoare pentru victimă.

Cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal, urmează a se reține că, aceasta presupune existența următoarelor elemente constitutive.

Obiectul juridic special al infracţiunii prevăzută de art. 173 Cod penal are un caracter complex: *obiectul juridic principal* îl constituie relaţiile sociale cu privire la inviolabilitatea sexuală sau libertatea sexuală a persoanei; *obiectul juridic secundar* îl formează relaţiile sociale cu privire la libertatea psihică, integritatea corporală sau sănătatea persoanei.

În ipoteza în care se creează o atmosferă degradantă, umilitoare sau insultătoare pentru victimă, în plan secundar se aduce atingere, de asemenea, relaţiilor sociale cu privire la onoarea (cinstea) şi demnitatea persoanei.

Infracţiunea de hărţuire sexuală are *obiect material* în acele cazuri când acțiunea principală din cadrul faptei prejudiciabile analizate se realizează în formă fizică (de exemplu, pe calea mângâierilor, îmbrăţişărilor, ciupiturilor, palmelor „amicale”, strângerilor ușoare de diferite părți ale corpului, săruturilor „prietenești”, îmbrâncelilor etc.)”. În astfel de cazuri, *corpul victimei* reprezintă *obiectul material* al infracțiunii prevăzută de art. 173 Cod penal.

Victimă a infracțiunii prevăzută la art. 173 Cod penal, poate fi persoana de sex feminin sau persoana de sex masculin. Aceasta are fie o altă apartenenţă sexuală faţă de subiectul infracţiunii, fie aceeași apartenență sexuală cu subiectul infracţiunii.

De regulă, pentru existența infracțiunii examinate nu interesează vârsta victimei. Dacă însă persoana este minoră, infracțiunea îmbracă formele agravate prevăzute de alin. (2) art. 173 Cod penal, situație incidentă prezentei spețe, or partea vătămată ***** ***** la data comiterii faptei era minoră.

Latura obiectivă a infracţiunii prevăzută de art. 173 Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă alcătuită din două componente: 1) acţiunea principală și 2) acţiunea adiacentă.

În ceea ce privește *acțiunea principală*, aceasta îndeplinește următoarele două condiții:

1) constă în pretinderea de la victimă a unui act sexual sau a unei acțiuni cu caracter sexual prin comportament fizic, verbal sau nonverbal;

2) creează pentru victimă o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare.

Manifestarea comportamentului *verbal* în contextul hărțuirii sexuale se poate exprima în: diverse demersuri făcute victimei, sub formă de propuneri, avansuri, aluzii, solicitări etc.

Scopul special al infracțiunii examinate se exprimă în determinarea victimei să întrețină un act sexual sau o acțiune cu caracter sexual. Pretinderea de la victimă a unui act sexual sau a unei acțiuni cu caracter sexual presupune cererea, revendicarea, solicitarea adresată victimei ca aceasta să întrețină un act sexual sau o acțiune cu caracter sexual.

Infracţiunea prevăzută de art. 173 Cod penal este o infracţiune formală. Ea se consideră consumată din momentul pretinderii unui act sexual sau a unei acțiuni cu caracter sexual prin comportamentul fizic, verbal sau nonverbal, dacă prin aceasta se creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare pentru victimă, săvârșite profitând de starea de dependență a victimei sau prin amenințare. La calificare, nu contează dacă făptuitorul a reușit sau nu să realizeze actul sexual pretins ori acțiunea cu caracter sexual pretinsă. O astfel de circumstanță poate fi luată în considerare la individualizarea pedepsei.

Latura subiectivă a infracţiunii de hărţuire sexuală se caracterizează prin intenţie directă.

Privită prin prisma alin. (1) și (2) art. 132^2 Cod penal, sintagma „pretinderea unui act sexual sau a unei alte acțiuni cu caracter sexual” (utilizată în art. 173 Cod penal) denotă că săvârșirea infracțiunii de hărțuire sexuală este determinată de obținerea de către făptuitor a unei satisfacții sexuale.

În consecință, *motivul special* obligatoriu al infracțiunii prevăzută de art. 173 Cod penal se exprimă în năzuința de obținere a unei satisfacţii sexuale. În lipsa acestui motiv nu poate fi aplicat art. 173 Cod penal. Alte motive (de exemplu: răzbunare; motivele de prejudecată etc.) pot eventual doar să însoțească năzuința de obținere a unei satisfacţii sexuale.

Scopul infracţiunii prevăzută de art. 173 Cod penal este unul special, şi anume: scopul de a determina victima să întrețină un act sexual sau o acțiune cu caracter sexual. În lipsa acestui scop nu poate fi aplicat art. 173 Cod penal.

În art. 173 Cod penal noţiunea „act sexual” are înțelesul stabilit în alin. (1) art. 132^2 Cod penal. În art. 173 Cod penal prin „altă acțiune cu caracter sexual” se are în vedere acțiunea cu caracter sexual în sensul alin. (2) art. 132^2 Cod penal.

Subiectul infracţiunii este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârşirii faptei a atins vârsta de 16 ani, nefiind necesar ca subiectul să aibă o calitate specială - element constitutiv existent la speță, or inculpatul Marian Gheorghe la data săvârșirii faptei avea împlinită vârsta de 16 ani.

În prezenta speță, *latura obiectivă* se probează prin declarațiile părții vătămate ***** ***** care, fiind audiată la faza de urmărire penală în condiții speciale, a comunicat că „[...] la data comiterii faptei avea vârsta de *****, fiind născută la *****. Locuiește în *****, împreună cu mama și frații săi, *****. În familie au relații bune. Pe Marian Gheorghe, mama i l-a prezentat, el este prieten cu mama sa și cu fratele mamei sale, care locuiește cu ei în aceeași ogradă. Știe că el are 40 ani. Marian Gheorghe venea o dată pe săptămână la fratele mamei sale. ***Nu își amintește exact ziua, dar era în anul 2024 vara, ea făcea curățenie prin casă, acasă era cu sora și fratele său și cu Marian***. ***Mama sa cu fratele mamei erau plecați la muncă, atunci când ea făcea curățenie, Marian nu o lăsa în pace, a împins-o pe pat, a încercat să o sărute, iar ea a refuzat, apoi a atins-o la sâni, ea îi repeta întruna să o lase în pace, la care el a***

sărutat-o pe gât și i-a făcut o echimoză. A reușit să scape de el și a fugit la bucătărie, apoi a venit asistenta medicală ca să verifice dacă este ordine în casă. Asistenta medicală a văzut ce are pe gât ***** ***** și crede că aceasta a sunat la poliție. Ea i-a povestit totul mamei sale, iar mama a vorbit cu Marian. ***Gheorghe Marian anterior a mai atins-o la fese și i-a spus că nu se lăsa până nu o va strica și că abia așteaptă să împlinească 18 ani ca să fie doar al lui***. ***Ea a înțeles că vrea să se culce cu ea, că vrea să întrețină relații sexuale cu ea***. Marian Gheorghe cunoștea ce vârstă are ea, deoarece mama sa a discutat cu el și i-a spus că este mică. Atunci mama sa a vorbit cu el pentru a o lăsa în pace. După acel incident nu s-a mai văzut cu Marian Gheorghe. El nu a amenințat-o sau lovit-o. Nu s-a apropiat nimeni de ea ca să îi ceară să nu spună adevărul. Când a spus că a reușit să scape de Marian Gheorghe, a avut în vedere că ***Marian Gheorghe de câte ori venea la ei, nu o lăsa în pace, o apuca de mână, încerca să o atingă în zona sânilor, el când venea la ea acasă, aceasta ieșea la plimbare în parc***. [...]".

Acțiunile inculpatului Marian Gheorghe de hărțuire sexuală se dovedesc indubitabil și prin declarațiile martorului acuzării ***** care, fiind audiată în ședința de judecată, în esență, a comunicat că „[...] pe Marian Gheorghe îl cunoaște, este un prieten de al fratelui ei, nu au locuit în concubinaj. ***** ***** este fiica ei. ***În perioada 19-25 august anul 2024, era în câmp la strâns prune***. ***Când a venit seara acasă, fata ei pe nume ***** *****, i-a povestit ce s-a întâmplat cu Marian Gheorghe***. ***Aceasta i-a comunicat că Marian Gheorghe i-a făcut pe gât o echimoză, acesta s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe gât, iar după aceea i-a pus mâna la piept***. ***În acea perioadă fiica sa avea împliniți ********. La întrebarea procurorului, relatează că ***ea personal a văzut când Marian Gheorghe a încercat să o atingă pe sâni pe fiica ei, el încerca acest lucru de fiecare dată când venea la fratele ei în ospeție***. ***Marian Gheorghe personal i-a spus că până nu se va culca cu fiica ei, el nu se va lăsa***. ***De fiecare dată când o atingea pe fiica sa, acest lucru se întâmpla la dânsa acasă în prezența ei***. Anterior ea locuia împreună cu fratele ei, el venea la el în ospeție. ***Susține că fiica sa a fost afectată psihologic, are stări de frică, merge și la psiholog***. ***Ea i-a comunicat că a fost atinsă de Marian Gheorghe, ea mereu îi comunica lui să nu pună mâna pe ea***. [...]".

Relevante cauzei sunt și declarațiile martorului acuzării Popescu Alina, care fiind audiată în ședința de judecată, declarat că „activează în calitate de asistent medical la oficiul medicului de familie din s. Vărzărești. ***În anul 2024, s-a deplasat cu echipa multidisciplinară la domiciliul lui *****, locuitoare a *****. În timp ce a intrat la domiciliul, ***** ***** era într-o odaie cu Marian Gheorghe, era în jurul orei 14:00***. M***arian Gheorghe dormea, iar când ***** ***** i-a observat, ea a devenit agitată, l-a trezit pe Marian Gheorghe***. La întrebarea lor cine este Marian Gheorghe, aceasta a spus că el este o rudă. L-au întrebat împreună cu asistenta socială ce caută acolo, el a spus că e în vizită pe 1-2 zile, iar până seara urma să plece. Precizează că, ei au fost anunțați de către vecinii lui ***** precum că la domiciliul lor sunt persoane necunoscute la domiciliu, iar vecinii aveau frică ca să nu se întâmple ceva cu copiii. Posibil era anunțată și poliția în acel moment. După aceasta i-a comunicat lui ***** ***** să se apropie la oficiul medical pentru a discuta problema, iar în următoarele zile s-a apropiat doar fata fără mamă, iar ele au întrebat-o ce s-a întâmplat și care era motivul că s-a agitat când au intrat în casă. ***Aceasta a comunicat că a avut pe gât o mușcătură care era făcută de către Marian Gheorghe***, iar ele au întrebat-o din ce motiv i-a fost făcută acea mușcătură. Aceasta a comunicat că a fost din joacă. Adaugă că, au întrebat-o dacă a fost atinsă în alte părți ale corpului, iar ea le-a zis că nu a fost atinsă. Împreună cu medicul de familie au decis să o redirecționeze pe ***** ***** la o consultație a unui psiholog. ***Când comunicau cu fata aceasta era agitată, era sinceră în vorbe***. Ele ajungând cu ***** ***** la un numitor comun, aceasta și-a exprimat acordul pentru a o

consulta și un psiholog. Din comportamentul fetei, se simțea că ea avea o senzație de rușine dar nu de frică, ea era deranjată de faptul că mama aduce concubinii în casă. ***Mușcătura pe gât era vizibilă, ele au văzut-o și au examinat-o împreună cu medicul***. Alte vătămări pe corp minora nu avea. Au întocmit fișa de sesizare din motiv că mama a mai avut în urmă o problemă cu tatăl ***** Anatol, iar ele au decis că este o problemă, mama părăsea domiciliul și lăsa copiii fără supraveghere. Adaugă că, ******** ***** i-a comunicat că Marian Gheorghe i-a pus mâna pe sâni și pe alte părți ale corpului***. Din spusele ei cele întâmplate au avut loc o singură dată".

Aceleași circumstanțe reies și din ***procesul-verbal de consemnare a denunțului despre săvârșirea infracțiunii din 29.08.2024, potrivit căruia la 29.08.2024 denunțătorul ***** Grigorie a solicitat să se ia măsuri conform legii în vigoare cu Marian Gheorghe, locuitor al *****, care la începutul lunii august 2024, data exactă nu o cunoaște, în timp ce se afla la domiciliul său din *****, dorind să-și satisfacă poftele sexuale, fără consimțământul fiicei sale minore ***** *****, a.n. *****, i-a atins sânii și a lovit-o cu palma în regiunea feselor, după care tot el, în perioada de 19 august – 25 august 2024, aflându-se la domiciliul sus menționat, a sărutat-o în regiunea gâtului pe fiica sa minoră ***** *****, provocându-i o echimoză*** (f.d. 5) și procesul-verbal de cercetare la fața locului cu planșele foto anexate, unde obiectul cercetării îl constituie domiciliul ***** ***** situat în ***** (f.d. 7-8, 9-10).

Așadar, instanța de judecată constată că Marian Gheorghe în perioada lunii august 2024, aflându-se în domiciliul și locuința lui ***** Grigore, situat în *****, acționând intenționat, cunoscând cu certitudine că *****, a.n. *****, este minoră, a manifestat în mod repetat un comportament verbal și non-verbal indecent față de aceasta, a atins-o în locuri intime, a sărutat-o în regiunea gâtului, provocându-i o echimoză, fapt pentru care a creat o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare și insultătoare pentru victimă, fapt prin ce a comis infracțiunea prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal - *hărțuirea sexuală*, fiind întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii.

Cât privește declarațiile inculpatului Marian Gheorghe privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale incriminate, instanța constată că acestea se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată, și anume prin declarațiile părții vătămate, martorilor ***** și Popescu Alina, cât și din probele materiale supuse cercetării, și anume procesul-verbal de consemnare a denunțului despre săvârșirea infracțiunii din 29.08.2024 și procesul-verbal de cercetare la fața locului cu planșele foto anexate, unde obiectul cercetării îl constituie domiciliul ***** ***** situat în *****.

Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate. Nerecunoașterea vinei de către inculpat instanța o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Fiind asigurată egalitatea armelor în proces și oferită posibilitatea de a înainta probe întru susținerea poziției sale, apărarea inculpatului nu a prezentat nici o dovadă care ar demonstra nevinovăția lui Marian Gheorghe și pe cale de consecință acesta urmează a fi recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal, cu stabilirea pedepsei penale.

Conform art. 8 Cod penal, caracterul infracţional al faptei şi pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârşirii faptei.

Se notează că infracțiunea prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal, la data săvârșirii faptei se pedepsea cu închisoare de la 3 la 7 ani, infracțiune care în conformitate cu art. 16 alin. (4) Cod penal, se califică ca fiind gravă.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată, în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșită de inculpatul Marian Gheorghe, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum şi de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului.

Potrivit caracteristicii eliberată de Inspectoratul de Poliție Nisporeni, Marian Gheorghe la locul de trai se caracterizează pozitiv (f.d. 54); la evidența medicului narcolog și/sau psihiatru nu se află (f.d. 56, 58); anterior a fost cercetat penal, și anume prin sentința Judecătoriei Nisporeni nr. 1-38/2010 din 02.04.2010, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (1) Cod penal și în conformitate cu art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată prin sentința în cauză a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Nisporeni din 12.03.2010, stabilindu-i-se pedeapsă definitivă sub formă de 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 4 ani (f.d. 76-77), prin decizia Curții de Apel Chișinău nr. 1a-521/10 din 01.07.2010, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal și stabilită pedeapsă sub formă de 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an (f.d. 73-75), prin sentința Judecătoriei Nisporeni nr. 1-109/2011 din 28.10.2011, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și stabilită pedeapsă sub formă de 1 an închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite pe un termen de probațiune de 1 an (f.d. 78-80), prin sentința Judecătoriei Nisporeni nr. 1-7,15/2012 din 12.01.2012, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și în conformitate cu art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă sub formă de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis (f.d. 66-71), antecedentele penale sunt stinse; potrivit cazierului contravențional, în perioada 2022-2024, a fost cercetat contravențional pentru săvârșirea a 3 contravenții (f.d. 62).

Circumstanțe ce atenuează și/sau agravează răspunderea penală, conform art. 76, 77 Cod penal, nu au fost stabilite.

Având în vedere cele expuse mai sus, reieșind din totalitatea circumstanțelor stabilite, atitudinii inculpatului față de cele săvârșite, ținând cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților cât şi a altor persoane, instanța de judecată consideră că corijarea şi reeducarea inculpatului este posibilă cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani.

În continuare, instanța notează că, în conformitate cu art. 90^1 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanţa de judecată, ţinând cont de circumstanţele cauzei şi de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parțială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă, precum și motivele condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei. Prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

Ţinând cont de comportamentul și atitudinea inculpatului în timpul procedurilor, instanţa ajunge la concluzia că nu este raţional ca inculpatul să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar și va dispune suspendarea parțială a executării pedepsei aplicate inculpatului, urmând ca acesta să execute prima parte a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar restul pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani se suspendă, stabilindu-se o perioadă de probațiune de 2 ani.

În acest context, instanța relevă că, în conformitate cu art. 4 Cod penal, întreaga reglementare juridică are menirea să apere, în mod prioritar, persoana ca valoare supremă a societăţii, drepturile şi libertăţile acesteia. Legea penală nu urmăreşte scopul de a cauza suferinţe fizice sau de a leza demnitatea omului.

În conformitate cu art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracţiuni mai puţin grave şi grave, săvârşite cu intenţie.

În condițiile în care inculpatul urmează a fi condamnat pentru săvâșirea unei infracțiuni grave cu intenție, prima parte a pedeapsei sub formă de 2 ani închisoare se va executa în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporții trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

În acest aspect, instanța de judecată notează că acuzatorul de stat a solicitat încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 1026 lei suportate la urmărirea penală pentru efectuarea expertizei judiciare.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Conform art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârşirea unei infracţiuni care impune desfășurarea urmăririi şi a judecării cauzei, pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o. Ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârşirea infracţiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârşirea infracţiunii, astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală şi integrală, întrucât săvârşirea unei infracţiuni atrage, în

mod inevitabil, desfășurarea urmăririi penale şi a judecării cauzei și, pe cale de consecință, această obligație de a suporta cheltuielile judiciare îi revine anume acestuia.

Având în vedere că, la momentul derulării acțiunilor de urmărire penală, cheltuielile pentru efectuarea expertizei judiciare în privința părții vătămate ***** ***** (f.d. 38-39), au fost suportate de stat, deoarece procesul penal era guvernat de principiul prezumției nevinovăției, în situația în care, în cadrul cercetării judecătorești a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal, acesta urmează să recupereze cheltuielile judiciare suportate de stat la urmărirea penală în cuantum de 1026 lei.

În conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează chestiunea dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privinţa inculpatului.

Instanța relevă că, art. 175 Cod de procedură penală, reglementează noţiunea şi categoriile de măsuri preventive, și anume prevede că, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securităţii şi ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanţă a executării sentinţei.

Totodată, art. 176 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede temeiurile pentru aplicarea măsurilor preventive. Măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanţa de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susţinute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanţă, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârşească alte infracţiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanţă pentru asigurarea executării sentinţei.

În acest context, instanța relevă că, măsurile preventive sunt instituții de drept, care presupun aplicarea anumitor constrângeri, determinate de circumstanțele cauzei penale.

Principala distincție între măsurile preventive și alte măsuri procesuale ține de subiectul față de care pot fi aplicate. Măsurile preventive pot fi aplicate doar față de persoana acuzată (bănuit, învinuit, inculpat). Acestea pot fi aplicate doar în condițiile prezenței temeiurilor expres prevăzute în reglementările procesual-penale. Măsurile preventive au un caracter opțional, nu sunt obligatorii, fiind aplicate în funcție de caracterul cauzei penale, comportamentul sau eventualul comportament al persoanei acuzate și circumstanțe. Nefiind obligatorii pentru procesul penal, măsurile preventive poartă caracter adiacent procesului penal. De asemenea, acestea au și caracter provizoriu, putând a fi luată doar pe durata procesului penal și putând a fi înlocuite, revocate sau pot înceta de drept.

În conformitate cu art. 178 Cod de procedură penală, obligarea de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă în scris bănuitului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau, după caz, de instanţa de judecată de a se afla la dispoziţia organului de urmărire penală sau a instanţei, de a nu părăsi localitatea, în care domiciliază permanent sau temporar, fără încuviinţarea procurorului sau a instanţei, de a nu se ascunde de procuror sau instanţă, de a nu împiedica urmărirea penală şi judecarea cauzei, de a se prezenta la citarea organului de urmărire penală şi a instanţei de judecată şi de a le comunica acestora despre schimbarea domiciliului.

Obligarea de a nu părăsi ţara constă în îndatorirea impusă bănuitului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau de instanţa de judecată de a nu părăsi ţara fără încuviinţarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligaţii prevăzute la alin.(1). Durata măsurilor preventive prevăzute la alin.(1) și (2) nu poate depăşi 60 de zile şi, după caz, poate fi prelungită doar motivat. Prelungirea se dispune de către procuror sau de către instanţa de judecată şi fiecare prelungire nu poate depăşi 60 de zile.

Având în vedere că în privința inculpatului urmează a fi pronunțată sentință de condamnare, în scopul executării acesteia, instanța constată necesitatea aplicării în privința lui Marian Gheorghe măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea până la rămânerea definitivă a sentinței, fără a depăși durata de 60 zile.

În baza celor expuse, călăuzindu-se de prevederile art. 70, 72, 90^1, 173 alin. (2) Cod penal, art. 384, 385, 389, 392-395, 397 Cod de procedură penală, instanța de judecată, -

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște vinovat **Marian Gheorghe Dionisie**, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în *****, de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 173 alin. (2) Cod penal și i se stabilește pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90^1 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei aplicate lui **Marian Gheorghe Dionisie**, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în *****, se suspendă parțial, urmând ca acesta să execute prima parte a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani se suspendă și i se stabilește o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

Termenul de executare al pedepsei sub formă de închisoare urmează a fi calculat din data rămânerii definitive a sentinței și reținerii persoanei pentru executarea pedepsei.

Se încasează de la **Marian Gheorghe Dionisie**, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în *****, în beneficiul statului suma de 1026 (una mie douăzeci și șase) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate la urmărirea penală.

Se aplică față de **Marian Gheorghe Dionisie**, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în *****, măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea până la rămânerea definitivă a sentinței, fără a depăși durata de 60 zile.

Sentinţa cu drept de atac în curs de 15 zile, la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Ungheni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul ***Triboi Petru***